

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΑΝΑΚΟΠΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Αριθμός Απόφασης: ¹⁷⁹⁵...../2024

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Αναστασία Πέλκα, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος της Τριμελούς Διοίκησης του ενταύθα Πρωτοδικείου και από τη Γραμματέα Μαρία Λελεδάκη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, την 16^η Ιουλίου 2024, για να δικάσει την υπόθεση, μεταξύ:

ΤΩΝ ΚΑΛΟΥΝΤΩΝ - ΑΝΑΚΟΠΤΟΝΤΩΝ - ΑΣΚΟΥΝΤΩΝ
ΠΡΟΣΘΕΤΩΝ ΛΟΓΩΝ: 1] του και της με Α.Φ.Μ., κατοίκου , επί της οδού αριθ., η οποία παραστάθηκε μετά της πληρεξούσιας δικηγόρου Μαρίας Μοσχοπούλου (Α.Μ./Δ.Σ.Πειραιώς 4.340), η οποία κατέθεσε προτάσεις και 2] του , με Α.Φ.Μ., κατοίκου , επί της οδού αριθ. (για τον οποίο δηλώθηκε παραίτηση από το δικόγραφο).

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΚΛΗΣΗ - ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΝΑΚΟΠΗ - ΚΑΘ' ΗΣ
ΠΡΟΣΘΕΤΩΝ ΛΟΓΩΝ: Εταιρείας με την επωνυμία «.....

ΑΝΩΝΥΜΗ
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΝ ΑΠΟ ΔΑΝΕΙΑ ΚΑΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙΣ» (η «..... HELLAS»), που εδρεύει στη , επί της Λεωφόρου αριθ., με Α.Φ.Μ. και αριθ. Γ.Ε.ΜΗ. νομίμως αδειοδοτηθείσας από την Τράπεζα της Ελλάδος (Απόφαση υπ' αριθ. 505/20/28.6.2024 της Επιτροπής Πιστωτικών και Ασφαλιστικών Θεμάτων της ΤτΕ) ως εταιρεία Διαχείρισης Πιστώσεων δυνάμει των διατάξεων των άρθρων 1-15 και 115 του Ν. 5072/2023 και της Πράξης 225/1/30-1-2024 της Εκτελεστικής Επιτροπής της Τράπεζας της Ελλάδος, στην οποία έχει ανατεθεί η διαχείριση των απαιτήσεων της εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία «..... DESIGNATED ACTIVITY COMPANY»

NTISAIÑEITENT AKTIVITY KOMPANY), με έδρα στην Ιρλανδία, 1-2 Victoria Buildings, Haddington Road, Dublin 4, με DO4 XN32 (ο «Δικαιούχος της Απαίτησης»), κατά τα οριζόμενα στο από 18-6-2021 Ιδιωτικό Συμφωνητικό Διαχείρισης Απαιτήσεων και όπως τροποποιήθηκε και ισχύει ως ενιαίο κείμενο δυνάμει της από 10-4-2023 Σύμβασης Διαχείρισης Επιχειρηματικών Απαιτήσεων σύμφωνα με τα άρθρα 10 παρ. 14 και 16 Ν. 3156/2003, όπως ισχύει, στον οποίο Δικαιούχο της Απαίτησης, η Ανώνυμη τραπεζική Εταιρεία «
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» και το διακριτικό τίτλο «
», όπως νόμιμα εκπροσωπείται, έχει εκχωρήσει και μεταβιβάσει ληξιπρόθεσμες απαιτήσεις της από δάνεια και πιστώσεις, δυνάμει της από 30-4-2020 Σύμβασης Μεταβίβασης Τυτλοποιούμενων Απαιτήσεων (όπως αυτή καταχωρήθηκε νομίμως και αναγγέλθηκε στα δημόσια βιβλία του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών με αριθ. πρωτ. 161/30-4-2020) και σύμφωνα με το άρθρο 10 του Ν. 3156/2003, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου δικηγόρου Αναστασίου Πουλόπουλου (Α.Μ./Δ.Σ.Αθηνών 33.080), ο οποίος κατέθεσε προτάσεις

Η καλούσα - ανακόπτουσα - ασκούσα πρόσθετους λόγους (μετά την παραίτηση από το δικόγραφο ως προς τον β' ανακόπτοντα) ζητεί να γίνει δεκτή η από 15-4-2024 ανακοπή της, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 47150/2662/2024, η οποία προσδιορίστηκε να συζητηθεί για τη δικάσιμο της 28^{ης}-5-2024, οπότε και ματαιώθηκε. Ήδη η ως άνω ανακόπτουσα επαναφέρει την υπόθεση προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, με την από 4-6-2024 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 71324/4238/2024 κλήση, η οποία προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο που αναγράφεται στην αρχή της παρούσας μετά από αποδοχή αίτησης για κατά προτίμηση ορισμό δικασίμου και γράφτηκε στο πινάκιο.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υπόθεσης, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται ανωτέρω και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους, αφού ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Φέρονται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος ι] η από 15-4-2024 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 47150/2662/2024 ανακοπή, που επαναφέρθηκε νόμιμα με την από 4-6-2024 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 71324/4238/2024 κλήση και ιι]

οι από 1-7-2024 και αριθμό έκθεσης κατάθεσης 81776/4915/2024 πρόσθετοι λόγοι, που υπάγονται στην ίδια ειδική διαδικασία και πρέπει να συνεκδικαστούν, λόγω της μεταξύ τους συνάφειας, καθόσον αφορούν στους ίδιους διαδίκους και επιπροσθέτως, διότι με τον τρόπο αυτό διευκολύνεται και επιταχύνεται η διεξαγωγή της δίκης (άρθρα 31 παρ. 1, 246 και 591 παρ. 1 εδ. α' ΚΠολΔ).

I. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 96 παρ. 1 και 2, 97 παρ. 1, 98 εδ. β', 104, 122 παρ. 1 και 123 παρ. 1 ΚΠολΔ και εκείνων των άρθρων 294, 296 και 297 ΚΠολΔ, τα οποία εφαρμόζονται σύμφωνα με το άρθρο 591 παρ. 1 του ίδιου κώδικα και στην ειδική διαδικασία των πιστωτικών τίτλων, αφού δεν αντιβαίνουν προς τις ειδικές διατάξεις της διαδικασίας αυτής, ο ενάγων μπορεί να παραιτηθεί από το δικόγραφο της αγωγής χωρίς τη συναίνεση του εναγομένου πριν αυτός προχωρήσει στη συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης, ενώ η παραίτηση από το δικόγραφο της αγωγής έχει ως συνέπεια ότι η αγωγή θεωρείται πως δεν ασκήθηκε.

Στην προκείμενη περίπτωση, με δήλωση της υπογράφουσας πληρεξούσιας δικηγόρου του ένδικου δικογράφου της ανακοπής και του ένδικου δικογράφου των πρόσθετων λόγων στο ακροατήριο κατά τη συζήτηση της ένδικης αγωγής, γνωστοποιήθηκε η παραίτηση από τα ως άνω δικόγραφα ως προς το δεύτερο ανακόπτοντα προτού το παρόν Δικαστήριο προχωρήσει στη συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης σύμφωνα με το άρθρο 294 ΚΠολΔ, με συνέπεια να θεωρείται για αυτόν ως μη ασκηθέντα η ένδικη ανακοπή και οι ένδικοι πρόσθετοι λόγοι σύμφωνα με το άρθρο 295 ΚΠολΔ.

Η ανακόπτουσα ζητεί (κατ' ορθή εκτίμηση) για τους ειδικότερα αναφερόμενους λόγους στα δικόγραφα της ανακοπής και των πρόσθετων λόγων της να ακυρωθούν: α) η από 8-2-2024 επιταγή προς πληρωμή κάτω από το αντίγραφο του α' απογράφου εκτελεστού της υπ' αριθ. 2373/2022 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών και β) η υπ' αριθ. 1336/29-2-2024 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας της Δικαστικής Επιμελήτριας της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών, Χρυσούλας Κολιού. Επίσης, ζητεί, να καταδικασθεί η καθ' ης στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η υπό κρίση ανακοπή, παραδεκτά εισάγεται ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, το οποίο είναι αρμόδιο τόσο καθ' ύλην, καθώς ο προαναφερθείς εκτελεστός τίτλος δεν εξεδόθη από το Ειρηνοδικείο, αλλά από το Μονομελές Πρωτοδικείο, όσο και κατά τόπο λόγω του τόπου κατάσχεσης στην περιφερειακή ενότητα του Νότιου Τομέα Αττικής, όπου διενεργήθηκε η κατάσχεση του επίδικου

ακινήτου (άρθρο 933 παρ.1 και 3 ΚΠολΔ, όπως το άρθρο αυτό ισχύει μετά την αντικατάσταση του με το άρθρο όγδοο του άρθρου 1 του ν. 4335/2015 και την τροποποίηση του με άρθρο 207 παρ. 2 Ν. 4512/2018, όπως διαμορφώθηκε δυνάμει των άρθρων 57 και 120 του Ν. 4842/2021), προκειμένου να συζητηθεί κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 591 παρ.1, 614 επ., 933 παρ.1,3 και 937 παρ.3 ΚΠολΔ). Ακολούθως, η κρινόμενη ανακοπή έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα, ήτοι εντός 45 ημερών από την επίδοση της υπ' αριθ. 1336/29-2-2024 έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης (άρθρο 934 παρ. 1 περ. α', όπως τροποποιήθηκε με τον Ν. 4335/2015), στην οποία δεν συνυπολογίζονται οι ημέρες του Σαββάτου, της Κυριακής και των αργιών που εμφιλοχωρούν, αφού δεν είναι εργάσιμες ημέρες (ΑΠ 323/2007, ΜονΕφΔωδ 153/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), η οποία (επίδοση) έλαβε χώρα την 1^η-3-2024 (βλ. την επισημείωση της Δικαστικής Επιμελήτριας Φωτεινής Σταθοπούλου στο προσκομιζόμενο φωτοαντίγραφο της ως άνω κατασχετήριας έκθεσης), η δε κρινόμενη ανακοπή κατατέθηκε στην Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου την 15^η-4-2024 και επιδόθηκε στην καθ' ης αυθημερόν (βλ. την υπ' αριθ. 862Δ'/15-4-2024 έκθεση επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, Θεοδώρου Μουντρίχα). Πρέπει, συνεπώς, αυτή (η ανακοπή) να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό, νόμο και ουσία βάσιμο των λόγων της. Περαιτέρω, οι ασκηθέντες πρόσθετοι λόγοι επιδόθηκαν νομότυπα και εμπρόθεσμα στην καθ' ης οι πρόσθετοι λόγοι με τήρηση της προπαρασκευαστικής προθεσμίας των οκτώ τουλάχιστον ημερών πριν από την συζήτηση της υπόθεσης, κατ' άρθρο 933 παρ. ιγ' ΚΠολΔ (βλ. την υπ' αριθ. 1494Δ'/3-7-2024 έκθεση επίδοσης του ίδιου Δικαστικού Επιμελητή). Πρέπει, συνεπώς, οι πρόσθετοι λόγοι να ερευνηθούν, ως προς το παραδεκτό, καθώς και το νομικά και ουσιαστικά βάσιμο των λόγων τους.

II Σύμφωνα με το άρθρο 993 παρ. 2 ΚΠολΔ, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 76 Ν. 4842/2021 (Φ.Ε.Κ. Α' 190/13-10-2021) και ισχύει από 1-1-2022, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 120 παρ. 2 του ως άνω νομοθετήματος, ο χρόνος διενέργειας του πλειστηριασμού ακινήτων «ορίζεται υποχρεωτικά σε επτά (7) μήνες από την ημερομηνία περάτωσης της κατάσχεσης και πάντως όχι μετά την παρέλευση οκτώ (8) μηνών από την ημερομηνία αυτή. Εάν η παραπάνω προθεσμία συμπληρώνεται τον μήνα Αύγουστο, τότε για τον υπολογισμό της λαμβάνεται υπόψη ο επόμενος μήνας». Με τον τρόπο αυτό ο πλειστηριασμός ακινήτων συνεχίζει, όπως ίσχυε σύμφωνα με το Ν. 4335/2015, να ορίζεται υποχρεωτικά σε επτά έως οκτώ μήνες από την περάτωση

της κατάσχεσης - ως ημέρα της οποίας (περάτωσης) πρέπει να νοηθεί εκείνη κατά την οποία υπογράφεται η κατασχετήρια έκθεση, σύμφωνα με τα άρθρα 954 παρ. 3 και 993 παρ. 2 εδ. α' ΚΠολΔ - ενώ επιλύεται το ζήτημα που είχε ανακύψει νομολογιακά ως προς το εάν ο Αύγουστος θα έπρεπε να προσμετρηθεί ή όχι στη συγκεκριμένη προθεσμία (για τις δύο αντίθετες απόψεις βλ. ΜΠρΑθ 1057/2019, ΕΠολΔ 2020/294 και Ν. Κατηφόρη, Παρατηρήσεις στην ΜΠρΑθ 1057/2019, ΕΠολΔ (2020), 295'297). Έτσι, η σχετική πρόβλεψη συνεπάγεται πως ο Αύγουστος προσμετράται μεν στους επτά έως οκτώ μήνες, όταν η προθεσμία δεν λήγει κατά το μήνα εκείνο, και μόνο στην περίπτωση που η λήξη της εμπίπτει σε αυτόν, η συμπλήρωσή της επέρχεται τον επόμενο μήνα (κατά την αντίστοιχη ημερομηνία του επόμενου μήνα), λύση αυτονόητη, άλλωστε, αφού κατά τον Αύγουστο δεν διεξάγονται πλειστηριασμοί (έτσι Ε. Κιουπτσίδου - Στρατουδάκη, «Οι σημαντικότερες πρόσφατες τροποποιήσεις του Γενικού Μέρους του δικαίου της Αναγκαστικής Εκτέλεσης και των κεφαλαίων για την ικανοποίηση χρηματικών απαιτήσεων δια κατασχέσεως κινητών και ακινήτων», ΕλλΔ/νη (2022), 40'48, σ. 46). Με δεδομένο, λοιπόν, ότι ο νόμος προβλέπει συγκεκριμένη, μηνιαία προθεσμία μέσα στην οποία δύναται να διενεργηθεί ο πλειστηριασμός ακινήτου, η οποία ξεκινάει μετά την πάροδο επταμήνου από την περάτωση της κατάσχεσης και συμπληρώνεται με την πάροδο οκταμήνου από την περάτωση της κατάσχεσης, από το γράμμα της διάταξης του ισχύοντος άρθρου 993 παρ. 2 ΚΠολΔ καθίσταται σαφές πως, μόνο αν το καταληκτικό σημείο της, ήτοι η πάροδος του οκταμήνου από την περάτωση της κατάσχεσης, επέρχεται κατά το μήνα Αύγουστο, αυτή παρατείνεται μέχρι την αντίστοιχη ημερομηνία του επόμενου μήνα, ήτοι του μήνα Σεπτεμβρίου. (ΜΠρΑθ 50/2023, ΜΠρΠειρ 2802/2023, ΜΠρωτΠατρ 485/2022, ΜΠρωτΛαμ 340/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Κατά τα λοιπά, η επιτακτική διατύπωση του παραπάνω άρθρου για τον υποχρεωτικό καθορισμό του χρόνου του πλειστηριασμού στα όρια που αυτή ορίζει πρέπει να θεωρηθεί ότι ισοδυναμεί με ρητή απειλή ακυρότητας. Κατά συνέπεια, η παραβίαση της παραπάνω ρύθμισης για τον καθορισμό του χρόνου του πλειστηριασμού, όπως η παραπάνω διάταξη ορίζει, και η διενέργειά του σε άλλο χρόνο, νωρίτερα ή αργότερα, θα πρέπει να θεωρηθεί ότι οδηγεί σε ακυρότητά του, ανεξάρτητα από την επίκληση και απόδειξη δικονομικής Βλάβης (πρβλ. σχετικά Π. Γέσιου-Φαλτσή, Δίκαιο Αναγκαστικής Εκτελέσεως, τόμος ΙΙ/α, Σάκκουλας, 2018, σ. 505).

Η ανακόπτουσα με τον πρώτο λόγο του Κεφαλαίου Α' της ένδικης ανακοπής της διατείνεται ότι πρέπει να ακυρωθεί η από 29-2-2024 έκθεση αναγκαστικής

κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας της Δικαστικής Επιμελήτριας της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, Χρυσούλας Κολιού, διότι η εν λόγω κατάσχεση που επιβλήθηκε σε βάρος της ακίνητης περιουσίας την 1^η-3-2024, οπότε και της επιδόθηκε αντίγραφο αυτής (βλ. την από 1-3-2024 επισημείωση της ως άνω Δικαστικής Επιμελήτριας στο επιδοθέν αντίγραφο της κατασχετήριας έκθεσης), ενώ στη συνέχεια, ορίστηκε να λάβει χώρα αναγκαστικός πλειστηριασμός του ακινήτου αυτού με ηλεκτρονικά μέσα, την 11^η Οκτωβρίου του έτους 2024, ήτοι ναι μεν μετά την παρέλευση επτά μηνών από την περάτωση της κατάσχεσης, πλην, όμως, για τον υπολογισμό του προαναφερόμενου χρονικού διαστήματος και τον καθορισμό της ως άνω ημεροχρονολογίας διενέργειας του ηλεκτρονικού πλειστηριασμού ελήφθη υπόψη και συνυπολογίστηκε εσφαλμένα και το χρονικό διάστημα από 1^η έως 31^η Αυγούστου. Με τέτοιο περιεχόμενο, ο υπό εξέταση λόγος ανακοπής, που προβάλλεται παραδεκτά, τυγχάνει ορισμένος και νόμιμος στηριζόμενος στις διατάξεις των άρθρων 147 παρ. 2, 940Α, 954 παρ. 2 στοιχ. ε' και 993 παρ. 2 εδ. α' ΚΠολΔ. Πρέπει, επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική βασιμότητά του.

Από την ανωμοτί εξέταση της ανακόπτουσας ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, που καταχωρήθηκε στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσια συνεδρίαση του ιδίου Δικαστηρίου, από όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα που οι διάδικοι νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν, μερικά από τα οποία μνημονεύονται στη συνέχεια της παρούσας, χωρίς ωστόσο κανένα να παραλείπεται κατά την ουσιαστική εκτίμηση της διαφοράς, τα οποία λαμβάνονται υπόψη είτε ως άμεση απόδειξη είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, καθώς και από τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, που λαμβάνονται αυτεπαγγέλτως, χωρίς απόδειξη, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η καθ' ης η ανακοπή με την από 25-10-2021 αίτησή της ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών ζήτησε και πέτυχε την έκδοση της υπ' αριθ. 2373/2022 διαταγής πληρωμής, Δυνάμει της υπ' αριθ. 2371/2022 πρώτου εκτελεστού απογράφου του ως άνω εκτελεστού τίτλου και της κάτωθι αυτού από 8-2-2024 επιταγής προς πληρωμή, η ανακόπτουσα υποχρεώθηκε μαζί με το δεύτερο ανακόπτοντα (για τον οποίο δηλώθηκε παραίτηση από το δικόγραφο) να καταβάλουν αλληλέγγυα και εις ολόκληρον, έκαστος εξ αυτών στην καθ' ης η ανακοπή, α] το ποσό των 181.290,79 ευρώ για επιδικασθέν κεφάλαιο, β] για νόμιμους τόκους υπερημερίας από 9-10-2021 μέχρι και σήμερα το ποσό των 3.8615,15 ευρώ, γ] το ποσό των 5.545 ευρώ ως

δικαστική δαπάνη, δ] το ποσό των 50,00 ευρώ για έξοδα, ήτοι για τη σύνταξη της παρούσας επιταγής, τη συμβουλή και την επίδοση του αντιγράφου μετά της παρούσης επιταγής, άπαντα δε τα κονδύλια πλην του κονδυλίου των τόκων της κύρια απαίτησης, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της επιταγής και μέχρι της ολοσχερούς εξόφλησης. Περαιτέρω, δυνάμει της από 29-2-2024 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας της Δικαστικής Επιμελήτριας της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, Χρυσούλας Κολιού, η οποία επιδόθηκε την 1^η-3.2024, επισπεύδεται αναγκαστικός πλειστηριασμός του αναλυτικά περιγραφόμενου ακινήτου σε αυτήν, ο οποίος θα γίνει με ηλεκτρονικά μέσα (ηλεκτρονικός πλειστηριασμός) στο διαδικτυακό τόπο μέσω της ιστοσελίδας ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΩΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΩΝ ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΩΝ www.e-auction.gr, ενώπιον του πιστοποιημένου για διενέργεια ηλεκτρονικών πλειστηριασμών Συμβολαιογράφου Πειραιά Στέφανου Βασιλάκη ή σε περίπτωση κωλύματος του ενώπιον του νομίμου αναπληρωτή του, την 11^η Οκτωβρίου του έτους 2024 ημέρα Παρασκευή και από ώρες 14.00 π.μ. έως 16.00 μ.μ., ήτοι (ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ) επτά μήνες και έντεκα (11) ημέρες, μετά την περάτωση της κατάσχεσης, η οποία έλαβε χώρα την 1^η-3.2024. Ωστόσο, για τον υπολογισμό του υποχρεωτικού επιταμήνου η καθ' ης λανθασμένα συνυπολόγισε και το χρονικό διάστημα από 1^η έως 31^η Αυγούστου κατά παράβαση των διατάξεων των άρθρων 954 παρ. 2 στ. ε' και 993 παρ. 2 ΚΠολΔ, όπως αυτές ισχύουν κατόπιν των τροποποιήσεων που επέφερε ο ως άνω νόμος 4842/2021 σε συνδυασμό με το άρθρο 145 παρ. 2 ΚΠολΔ, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στην προπαρατεθείσα νομική σκέψη. Επομένως, εσφαλμένα ορίσθηκε, πριν από την παρέλευση της κατά τα ως άνω επτάμηνης προθεσμίας, η 11^η Οκτωβρίου 2024 ως ημεροχρονολογία διενέργειας του ένδικου ηλεκτρονικού πλειστηριασμού. Ενόψει των προεκτεθέντων, ο υπό εξέταση ένδικος λόγος της ανακοπής πρέπει να γίνει δεκτός και ως ουσιαστικά βάσιμος και να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας της Δικαστικής Επιμελήτριας της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, Χρυσούλας Κολιού.

III. Με την Οδηγία 98/7/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 16-2-1998 «σχετικά με την τροποποίηση της οδηγίας 87/102/ΕΟΚ για την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών που διέπουν την καταναλωτική πίστη», το έτος θεωρείται ότι έχει 365 ημέρες.

Ο κανόνας αυτός ενσωματώθηκε στην εθνική νομοθεσία με υπουργικές αποφάσεις και ειδικότερα την ΚΥΑ υπ' αριθ. Ζ1 -178/13.2.2001 των Υπουργών Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών, Δικαιοσύνης και της Υφυπουργού Ανάπτυξης (ΦΕΚ 255 Β/9.3.2001) και την ΥΑ υπ' αριθ. Ζ1-798/25.6.2008 του Υπουργού Ανάπτυξης (ΦΕΚ 1353 Β/11.7.2008), από τις οποίες η πρώτη δεν αφορά στεγαστικά, αλλά καταναλωτικά δάνεια και ειδικότερα τις συναλλαγές με πιστωτικές κάρτες, ενώ η δεύτερη, στην παρ. 1 περ. στ' της οποίας ορίζεται ότι απαγορεύεται η αναγραφή σε δανειακές συμβάσεις όρου που προβλέπει υπολογισμό των τόκων με βάση έτος 360 ημερών αντί του ημερολογιακού έτους, αφορά στεγαστικά δάνεια (ΑΠ 1331/2012).

Στη συνέχεια, εκδόθηκε η Οδηγία 2008/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου και του Συμβουλίου της 23-4-2008 «για τις συμβάσεις καταναλωτικής πίστης και την κατάργηση της οδηγίας 87/102/ΕΟΚ του Συμβουλίου», με βάση την οποία εκδόθηκε η ΚΥΑ Ζ1-699/23-6-2010 των Υπουργών Οικονομικών – Οικονομίας, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας – Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, σκοπός της οποίας είναι, όπως κατά λέξη αναφέρεται στο πρώτο άρθρο της, «η ενσωμάτωση στην ελληνική νομοθεσία των διατάξεων της Οδηγίας 2008/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23^{ης} Απριλίου 2008 για την προστασία των καταναλωτών στις συμβάσεις πίστωσης και την κατάργηση της οδηγίας 87/102/ΕΟΚ του Συμβουλίου». Όσον αφορά στο πεδίο εφαρμογής της, στο άρθρο 2 της ανωτέρω ΚΥΑ ορίζεται, ότι οι διατάξεις της δεν εφαρμόζονται, μεταξύ άλλων και α) «στις συμβάσεις πίστωσης που αφορούν συνολικό ποσό πίστωσης μικρότερο των 200 ευρώ ή μεγαλύτερο των 75.000 ευρώ», β) στις συμβάσεις πίστωσης σκοπός των οποίων είναι η απόκτηση ή διατήρηση εμπραγμάτων δικαιωμάτων επί εγγείου ιδιοκτησίας ή επί υπάρχοντος ή υπό κατασκευή κτιρίου και γ) στις συμβάσεις πίστωσης που εξασφαλίζονται με εμπράγματα ασφάλεια επί ακινήτου. Σύμφωνα δε, με το άρθρο 3, στο οποίο αναφέρονται οι ορισμοί, που ισχύουν για την εφαρμογή της εν λόγω ΚΥΑ, ως «καταναλωτής» θεωρείται «κάθε φυσικό πρόσωπο, το οποίο, με τις δικαιοπραξίες που καλύπτει η παρούσα απόφαση, επιδιώκει σκοπούς που δεν σχετίζονται με την εμπορική, επιχειρηματική ή επαγγελματική δραστηριότητα του». Εξάλλου με το άρθρο 24 αυτής, καταργήθηκε από την έναρξης ισχύος της η κοινή υπουργική απόφαση Φ1983/1991 (ΦΕΚ 172 Β'), όπως τροποποιήθηκε από τις κοινές υπουργικές αποφάσεις Φ15353/1994 (ΦΕΚ 947 Β') και Ζ1178/2001 (ΦΕΚ 255 Β'). Από τις παραπάνω διατάξεις σαφώς προκύπτει ότι η ανωτέρω ΚΥΑ δεν αφορά στεγαστικά

δάνεια, ούτε δάνεια που εξασφαλίζονται με εμπράγματη ασφάλεια επί ακινήτου, ούτε δάνεια ποσού μεγαλύτερου των 75.000 ευρώ. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 2 παρ. 6 Ν. 2251/1994, που έχει τίτλο «προστασία καταναλωτών» όπως ισχύει μετά την αντικατάσταση του με το Ν. 3587/2007 και έχει εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση, αφού η καταχρηστικότητα ενός Γ.Ο.Σ. κρίνεται σύμφωνα με το δίκαιο που ισχύει κατά το χρόνο που κατά την διάρκεια της σύμβασης ανακύπτει το πρόβλημα το οποίο οδηγεί στη χρήση (επίκληση) αυτού από τον καταναλωτή (ΟΛΑΠ 13/2015 και ΟΛΑΠ 15/2007), οι όροι που έχουν διαμορφωθεί εκ των προτέρων για μελλοντικές συμβάσεις (γενικοί όροι των συναλλαγών) απαγορεύονται και είναι άκυροι αν έχουν ως αποτέλεσμα τη σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή, ο δε καταχρηστικός χαρακτήρας γενικού όρου ενσωματωμένου σε σύμβαση κρίνεται, αφού ληφθούν υπόψη η φύση των αγαθών ή υπηρεσιών που αφορά η σύμβαση, ο σκοπός της, το σύνολο των ειδικών συνθηκών κατά τη σύναψη της και όλες οι υπόλοιπες ρήτρες της συμβάσεως ή άλλης συμβάσεως από την οποία αυτή εξαρτάται. Εκτός από την ανωτέρω γενική ρήτρα για την καταχρηστικότητα των Γ.Ο.Σ., συνεπεία διαταράξεως της συμβατικής ισορροπίας, στην παρ. 7 του ίδιου ως άνω άρθρου 2 παρατίθεται ενδεικτικός κατάλογος ειδικών καταχρηστικών Γ.Ο.Σ., θεωρουμένων κατ' αμάχητο τεκμήριο καταχρηστικών (ΑΠ 1463/2017). Σύμφωνα, όμως, με την παρ. 8 του άνω άρθρου (2) του ίδιου Ν. 2251/1994 ο προμηθευτής δεν μπορεί να επικαλεσθεί την ακυρότητα ολόκληρης της σύμβασης, για το λόγο ότι ένας ή περισσότεροι γενικοί όροι είναι άκυροι ως καταχρηστικοί. Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 4 περ. α' του ίδιου ως άνω Ν. 2251/1994, ως καταναλωτής νοείται κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο ή ενώσεις προσώπων χωρίς νομική προσωπικότητα για τα οποία προορίζονται τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες που προσφέρονται στην αγορά και τα οποία κάνουν χρήση των προϊόντων ή των υπηρεσιών αυτών, εφόσον αποτελούν τον τελικό αποδέκτη τους (ΑΠ 368/2019, ΑΠ 999/2019, ΑΠ 828/2018). Καταναλωτής σύμφωνα με την προαναφερόμενη διάταξη του Ν. 2251/1994, που είναι άξιος της σχετικής προστασίας του, είναι το φυσικό ή νομικό πρόσωπο που αποκτά το προϊόν ή τις υπηρεσίες για ικανοποίηση όχι μόνο των ατομικών αλλά και των επαγγελματικών του αναγκών, αρκούντος απλώς και μόνον του γεγονότος ότι είναι ο τελικός αποδέκτης τούτων. Τέτοιος δε τελικός αποδέκτης, και όχι ενδιάμεσος, είναι εκείνος, που αναλίσκει ή χρησιμοποιεί το πράγμα σύμφωνα με τον προορισμό του, χωρίς να έχει την πρόθεση να το μεταβιβάσει αυτούσιο ή

ύστερα από επεξεργασία σε άλλους αγοραστές, καθώς και αυτός που χρησιμοποιεί ο ίδιος την υπηρεσία και δεν τη διοχετεύει σε τρίτους. Η ανωτέρω έννοια του καταναλωτή, κατά το Ν. 2251/1994, αποσκοπεί στη διεύρυνση του υποκειμενικού πεδίου εφαρμογής των προστατευτικών κανόνων αυτού, διότι οι ορισμοί του προϊσχύσαντος Ν. 1961/1991, που περιόριζαν την έννοια του καταναλωτή σε αυτόν που αποκτά προϊόντα ή υπηρεσίες για την ικανοποίηση μη επαγγελματικών του αναγκών, απέκλειαν ευρύτατες κατηγορίες καταναλωτών. Στο πλαίσιο της ελληνικής εννόμου τάξεως, δεν έχουν θεσπισθεί ειδικές νομοθετικές ρυθμίσεις που να αφορούν αμέσως τις προϋποθέσεις και την έκταση του ελέγχου των ΓΟΣ τραπεζών. Δεδομένης όμως της διαρκούς επεκτάσεως των μαζικών συναλλαγών με συνέπεια τη συνηθέστατη προσχώρηση του ασθενέστερου οικονομικά μέρους σε μονομερώς διατυπωμένους όρους πρέπει να γίνει δεκτή η επέκταση της προστασίας του καταναλωτή και στις τραπεζικές συναλλαγές. Και τούτο διότι από την ευρεία, ως ανωτέρω, διατύπωση της διατάξεως του άρθρου 1 παρ. 4 περ. α' Ν. 2251/1994 δεν συνάγεται πρόθεση του νομοθέτη να αποκλείσει από το πεδίο εφαρμογής του νόμου τις συναλλαγές αυτές. Εξάλλου, οι συνήθεις τραπεζικές υπηρεσίες, μεταξύ των οποίων και η χορήγηση δανείων και πιστώσεων απευθύνονται πάντοτε στον τελικό τους αποδέκτη, διότι αναλώνονται με τη χρήση τους. Υπό την εκδοχή αυτή, οι ως άνω τραπεζικές υπηρεσίες είναι παροχές προς τελικούς αποδέκτες (σχετ. ΑΠ 1395/2021, 1138/2020, ΑΠ 1438/2019, ΑΠ 368/2019). Περαιτέρω, ο Γ.Ο.Σ. που προβλέπει, ότι οι τόκοι υπολογίζονται με βάση έτος 360 ημερών, προσκρούει στην αρχή της διαφάνειας, που επιτάσσει οι όροι να είναι διατυπωμένοι κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή, ώστε ο απρόσεκτος μεν ως προς την ενημέρωσή του, αλλά διαθέτοντας τη μέση αντίληψη κατά το σχηματισμό της δικαιοπρακτικής του απόφασης, καταναλωτής να γνωρίζει τις συμβατικές δεσμεύσεις, που αναλαμβάνει, ιδίως, όσον αφορά τη σχέση παροχής και αντιπαροχής. Με το να υπολογίζεται το επιτόκιο σε έτος 360 ημερών, ο καταναλωτής, ο οποίος έχει τη δικαιολογημένη προσδοκία ότι το έτος, στο οποίο αναφέρεται η περίοδος εκτοκισμού, θα είναι το ημερολογιακό έτος 365 ημερών, δεν πληροφορείται το (πραγματικό) ετήσιο επιτόκιο, όπως αυτό θα έπρεπε να προσδιορίζεται σύμφωνα και με τη διάταξη του άρθρου 243 παρ. 3 ΑΚ. Η δανείστρια τράπεζα διασπά με τον εν λόγω όρο, εντελώς τεχνητά και κατ' απόκλιση των δικαιολογημένων προσδοκιών του καταναλωτή, το χρονικό διάστημα (το έτος), στο οποίο όφειλε να αναφέρεται το επιτόκιο, δημιουργώντας έτσι μία πρόσθετη επιβάρυνση του καταναλωτή δανειολήπτη, ο οποίος πλέον – όταν το

επιτόκιο μιας ημέρας προσδιορίζεται με βάση έτος 360 ημερών – για κάθε ημέρα επιβαρύνεται με, κατά 1,3889% περισσότερο, τόκους, καθώς το επιτόκιο υποδιαιρείται για τον προσδιορισμό του τόκου προς 360 ημέρες, χωρίς αυτή, η επιπλέον επιβάρυνση να μπορεί να δικαιολογηθεί με την επίκληση κάποιου σύνθετου χαρακτήρα της παρεχόμενης υπηρεσίας ή από κάποιους εύλογους για τον καταναλωτή λόγους ή από κάποιο δικαιολογημένο ενδιαφέρον της Τράπεζας, ιδίως στη σύγχρονη εποχή, όπου τα ηλεκτρονικά μέσα προσφέρουν, χωρίς καμία πρόσθετη δυσχέρεια, τον επακριβή υπολογισμό των τόκων με έτος 365 ημερών. Άλλωστε το έτος των 365 ημερών ισχύει και εφαρμόζεται σήμερα, κατ' επιταγή της προαναφερόμενης κοινοτικής οδηγίας 2008/48/Ε.Κ., που ενσωματώθηκε στο εθνικό μας δίκαιο με την ΚΥΑ ΖΙ-699/23-6-2010 των Υπουργών Οικονομικών – Οικονομίας, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας – Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στην καταναλωτική πίστη, με τη στενή έννοια, ρύθμιση που δείχνει τη σημασία που απονέμει και ο κοινοτικός νομοθέτης για τον, κατ' αυτόν τον τρόπο, ακριβή προσδιορισμό του επιτοκίου (ΑΠ 1395/2021, 1138/2020, ΑΠ 1438/2019, ΑΠ 368/2019). Περαιτέρω, όταν με τον λόγο της ανακοπής αμφισβητείται η ύπαρξη ή το ύψος της απαίτησης, ο λόγος αυτός έχει αρνητικό χαρακτήρα, αφού ο καθ' ου η ανακοπή, ο οποίος επέχει θέση ενάγοντος, έχει το υποκειμενικό βάρος, κατά τον γενικό δικονομικό κανόνα του άρθρου 338 παρ. 1 ΚΠολΔ, για την απόδειξη με δημόσιο ή ιδιωτικό έγγραφο της ύπαρξης και του ποσού της απαίτησης του (ΑΠ 1861/2011). Είναι δε, επιτρεπτή συμφωνία με την οποία η οφειλή του πιστούχου στην πιστώτρια τράπεζα, που θα προκύψει από το οριστικό κλείσιμο της πίστωσης, θα αποδεικνύεται από τα αποσπάσματα των εμπορικών βιβλίων της τράπεζας (ΑΠ 370/2012, ΑΠ 925/2006). Με την εν λόγω συμφωνία προσδίδεται άνευ ετέρου σε ιδιωτικά έγγραφα πλήρη αποδεικτική ισχύ, την οποία διαφορετικά θα είχαν μόνο υπό τη συνδρομή των προϋποθέσεων του άρθρου 448 ΚΠολΔ, ελλείψει των οποίων θα περιέπιπταν σε απλά δικαστικά τεκμήρια (339 ΚΠολΔ), πλην, όμως δεν αντιστρέφεται το βάρος απόδειξης, καθώς ο δανειολήπτης διατηρεί το δικαίωμα ανταπόδειξης, ακόμα και αν συμφωνηθεί το αντίθετο (ΑΠ 430/2005). Η δε, ανταπόδειξη αντιδιαστέλλεται εννοιολογικά από την κύρια απόδειξη, δηλαδή από την αποδεικτική διαδικασία που διεξάγει ο διάδικος που φέρει το βάρος απόδειξης (βλ. Κ. Μπέη, Πολιτική Δικονομία, Ερμηνεία των άρθρων σελ. 1568) και συνίσταται κατά αποδεικτική αξία των αποδεικτικών μέσων που χρησιμοποιούνται από τον φέροντα το βάρος της κύριας απόδειξης διάδικο,

καταδεικνύοντας την αναξιοπιστία τούτων, είτε καθ' αυτά είτε με την επίκληση και προσκόμιση ίδιων αποδεικτικών μέσων (βλ. Νικολόπουλο, Δίκαιο Αποδείξεως, Β' έκδοση, σελ. 151), χωρίς να χρειάζεται να πείσει τον Δικαστή για την ανακρίβεια των αποδεικτέων ισχυρισμών παρά μόνο να δημιουργήσει αμφιβολία ως προς την αλήθεια τους, οπότε και θα απορριφθεί η εκκρεμής αίτηση ως αβάσιμη, αφού τον κίνδυνο αμφιβολίας ως προς τη συνδρομή των γεγονότων στα οποία στηρίζεται η επιδιωκόμενη έννομη συνέπεια φέρει ο έχων το κύριο βάρος απόδειξης και όχι ο αντίδικος του που διεξάγει την ανταπόδειξη. Τα ως άνω σχετικά με το βάρος απόδειξης και τη δυνατότητα ανταπόδειξης ισχύουν και ως προς τις προϋποθέσεις εφαρμογής των δικονομικών κανόνων δικαίου, κάθε δε, διάδικος φέρει το βάρος απόδειξης των γεγονότων τα οποία στηρίζουν τα δικονομικά αιτήματα του (βλ. Κ. Μπέη, Πολιτική Δικονομία, Ερμηνεία των άρθρων, σελ. 1508, 1509, 1510). Προκειμένου δε, να εκδοθεί η διαταγή πληρωμής απαιτείται η σωρευτική συνδρομή των θετικών προϋποθέσεων του άρθρου 623 ΚΠολΔ και των αρνητικών προϋποθέσεων του άρθρου 614 ΚΠολΔ. Αν ο λόγος ανακοπής στηρίζεται στην αμφισβήτηση των ως άνω προϋποθέσεων, τότε ο δανειστής έχει υποχρέωση να αποδείξει τη συνδρομή τους, διότι οι προϋποθέσεις αυτές είναι απαραίτητες για την επέλευση της επιδιωκόμενης δια της σχετικής αίτησης του έννομης συνέπειας, ήτοι της έκδοσης έγκυρης διαταγής πληρωμής (βλ. Κ. Μπέη, Πολιτική Δικονομία, Ερμηνεία των άρθρων, Ειδικές Διαδικασίες, σελ. 244). Αν ο οφειλέτης αμφισβητήσει με λόγο ανακοπής το εκκαθαρισμένο της απαίτησης για την οποία εκδόθηκε διαταγή πληρωμής δεν απαιτείται για το ορισμένο του λόγου αυτού να προσδιορίσει και το ύψος στο οποίο θα ανερχόταν η απαίτηση αν αυτή ήταν εκκαθαρισμένη (ΕφΠειρ. 711/2011, ΕφΠειρ. 5/2011 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), καθώς, όπως προεκτέθηκε, το βάρος της συνδρομής των θετικών και αρνητικών προϋποθέσεων έκδοσης διαταγής πληρωμής φέρει ο δανειστής. Ο ανακόπων, προκειμένου να ευδοκιμήσει η ανακοπή του, δεν χρειάζεται να αποδείξει ότι η απαίτηση είναι ανεκκαθάριστη ότι δηλαδή δεν είναι ορισμένο, αρκεί μόνο αμφισβητώντας την αρνητική αυτή προϋπόθεση στα πλαίσια της ανταποδεικτικής του ευχέρειας να δημιουργήσει αμφιβολία στο Δικαστήριο σχετικά με τη συνδρομή της και περαιτέρω να μην επιτύχει ο καθ' ου η ανακοπή να φέρει τη σχετική αμφιβολία, παρότι φέρει τον κίνδυνο της ως έχων το υποκειμενικό και αντικειμενικό βάρος απόδειξης της. Όσο δε, αφορά απαίτηση τράπεζας από σύμβαση δανείου, η οποία κατά δικονομική συμφωνία των διαδίκων αποδεικνύεται πλήρως από τα αποσπάσματα των εμπορικών βιβλίων, στην περίπτωση κατά την

οποία ο οφειλέτης, σε βάρος του οποίου έχει εκδοθεί βάσει των αποσπασμάτων διαταγή πληρωμή, επικαλεσθεί με την ανακοπή του και αποδείξει ότι είναι άκυρος όρος του δανείου δυνάμει του οποίου έχει επιβαρυνθεί η εκ του δανείου οφειλή με επιπλέον χρηματικά ποσά πέραν του κεφαλαίου, όπως τόκους και έξοδα τα οποία έχουν ανατοκισθεί, κεφαλαιοποιηθεί και επανατοκισθεί με συνέπεια να καθίσταται ανέφικτος ο διαχωρισμός και η αφαίρεση τους από τη συνολική απαίτηση με απλούς μαθηματικούς υπολογισμούς και ως εκ τούτου να μην αποδεικνύεται το ακριβές ύψος της από τα προσκομιζόμενα για την έκδοση διαταγής πληρωμής αποσπάσματα, αμφισβητεί όχι μόνο τη συνδρομή της αρνητικής προϋπόθεσης που σχετίζεται με το ορισμένο ποσό της απαίτησης, το να μην είναι δηλαδή αυτή ανεκκαθάριστη, αλλά και της θετικής προϋπόθεσης της σχετικής με την έγγραφη απόδειξη του ακριβούς ύψους της. Η αντίθετη άποψη κατά την οποία ο ανακόπτων πρέπει να επικαλεστεί το ανεκκαθάριστο της απαίτησης, αλλά επιπλέον και να προσδιορίσει το ποσό κατά το οποίο είναι ανεκκαθάριστη η απαίτηση, προκειμένου να είναι ορισμένος ο σχετικός λόγος ανακοπής, συνεπάγεται την ανεπίτρεπτη κεκαλυμμένης αντιστροφή του βάρους απόδειξης, αφού καθ' αυτόν τον τρόπο μετατίθεται στον ανακόπτοντα η υποχρέωση του καθ' ου η ανακοπή και αιτούντος την έκδοση διαταγής πληρωμής να επικαλεστεί το ακριβές ύψος της απαίτησης του και να αποδείξει εγγράφως το βέβαιο και εκκαθαρισμένο αυτής. Όμως, ο φέρων το βάρος απόδειξης, φέρει και το βάρος επίκλησης των αποδεικτέων και ως εκ τούτου σε περίπτωση που ο ανακόπτων αμφισβητήσει και κατά μείζονα λόγο σε περίπτωση που η απόδειξη το ανεκκαθάριστο της απαίτησης για την οποία εκδόθηκε η διαταγή πληρωμής, ο καθ' ου είναι αυτός που πρέπει να επικαλεστεί και να αποδείξει μέχρι ποσού ύψους είναι εκκαθαρισμένη η απαίτηση του, εφόσον βέβαια αυτό είναι εφικτό από τα προσκομιζόμενα με την αίτηση του έγγραφα, άλλως η διαταγή πληρωμής είναι ακυρωτέα στο σύνολο της λόγω μη συνδρομής της εν λόγω αρνητικής δικονομικής προϋπόθεσης για την έκδοσή της. Εξάλλου, σε περίπτωση αμφισβήτησης του εκκαθαρισμένου της απαίτησης, το Δικαστήριο δεν δύναται να διατάσσει τη διενέργεια λογιστικής πραγματογνωμοσύνης, η οποία, ενδεχομένως, να ήταν η προσήκουσα, αν επιδιωκόταν η επιδίκαση της απαίτησης εκ δανείου με αγωγή κατά την τακτική διαδικασία, προς ανεύρεση του ποσού κατά το οποίο τυγχάνει αυτή ανεκκαθάριστη, προκειμένου να ακυρωθεί κατά το αντίστοιχο μέρος η διαταγή πληρωμής, καθόσον τούτο καταδεικνύει την αοριστία του ποσού της απαίτησης για την οποία εκδόθηκε η διαταγή πληρωμής. Αν, όμως, από τα επισυναπτόμενα στην

αίτηση προς έκδοση διαταγής πληρωμής έγγραφο δεν αποδεικνύεται η απαίτηση ή το ποσό αυτής δεν εκδίδεται διαταγή πληρωμής, η τυχόν δε εσφαλμένα εκδοθείσα ακυρώνεται μετά από αποδοχή σχετικού λόγου ανακοπής περί μη αποδείξεως του ποσού της απαίτησης εκ των επισυναφθέντων εγγράφων και συνεπώς περί μη συνδρομής της νόμιμης αυτής προϋπόθεσης για έκδοση διαταγής πληρωμής, μετά από επανεκτίμηση, από το δικαστήριο που δικάζει επί της ανακοπής, μόνο των άνω, κατά την υποβολή της αίτησης, επισυναφθέντων εγγράφων, αφού δεν επιτρέπεται η απόδειξη της απαίτησης, για την οποία εκδόθηκε η διαταγή πληρωμής, με νέα, το πρώτον επικαλούμενα και προσκομιζόμενα στη δίκη της ανακοπής, αποδεικτικά στοιχεία (ΑΠ 78/1994 ΤΝΠ Νόμος). Κατά συνέπεια η τυχόν διενέργεια λογιστικής πραγματογνωμοσύνης θα συνιστούσε ανεπίτρεπτη εκ των υστέρων αναδρομική αναπλήρωση της διαπιστούμενης έλλειψης των ως άνω προϋποθέσεων και δη με αποδεικτικό μέσο το οποίο δεν είναι πρόσφορο για την έκδοση διαταγής πληρωμής, καθώς δεν είναι έγγραφο κατά την έννοια του άρθρου 623 ΚΠολΔ (ΕφΝαυπλ 343/2019 αδημ, ΕφΔωδ 10/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Με τον δέκατο τρίτο λόγο της κρινόμενης ανακοπής, η ανακόπτουσα ισχυρίζονται ότι είναι άκυρος ως παράνομος και καταχρηστικός ο συμπεριλαμβανόμενος στην πρόσθετη πράξη της με αριθ. 1073288/2-10-2006 σύμβασης στεγαστικού δανείου που προβλέπει ότι οι τόκοι υπολογίζονται με βάση έτος 360 ημερών, διότι αφενός αυτό προσκρούει στην αρχή της διαφάνειας, που επιτάσσει το άρθρο 2 παρ. 6 Ν. 2251/1994, καθώς ο δανειολήπτης δεν πληροφορείται το (πραγματικό) ετήσιο επιτόκιο, και συνεπώς η τράπεζα διασπά, με τον εν λόγω όρο, εντελώς τεχνητά και κατ' απόκλιση των δικαιολογημένων προσδοκιών του δανειολήπτη, το χρονικό διάστημα (έτος), στο οποίο οφείλεται, δημιουργώντας έτσι μια πρόσθετη επιβάρυνση του δανειολήπτη, ο οποίος πλέον, όταν το επιτόκιο μιας ημέρας προσδιορίζεται με βάση έτος 360 ημερών για κάθε ημέρα επιβαρύνεται με, κατά 1,3889% περισσότερο και αφετέρου διότι το έτος 365 ημερών ισχύει και εφαρμόζεται σήμερα κατ' επιταγή της Κοινοτικής Οδηγίας 98/7/ΕΚ, που ενσωματώθηκε στο εθνικό μας δίκαιο με την ΚΥΑ 21.178/13-2-2001 (ΦΕΚ Β' 255/8-3-2001) στην καταναλωτική πίστη με στενή έννοια, ρύθμιση που δείχνει τη σημασία που απονέμει και ο κοινοτικός νομοθέτης για τον κατ' αυτόν τον τρόπο, ακριβή προσδιορισμό του επιτοκίου. Με βάση το ιστορικό αυτό, αμφισβητεί το σύνολο της απαίτησης που ενσωματώνεται στον εκτελεστό τίτλο, δηλαδή την υπ'

αριθ. 2373/2022 διαταγή πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών και ως εκ τούτου ζητεί να ακυρωθεί η από 8-2-2024 επιταγή προς πληρωμή που έχει τεθεί κάτωθι αντιγράφου του υπ' αριθ. 2371/2022 πρώτου (α') εκτελεστού απογράφου της ως άνω διαταγή πληρωμής. Με το περιεχόμενο αυτό ο υπό εξέταση λόγος της ένδικης ανακοπής είναι παραδεκτός και νόμιμος, στηριζόμενος στις διατάξεις των άρθρων 243 παρ. 3, 281 ΑΚ, 2 παρ. 6 και 7 Ν. 2251/1994, και πρέπει να ερευνηθεί και από ουσιαστική άποψη.

Από την ανωμοτί εξέταση της ανακόπτουσας ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, που καταχωρήθηκε στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του ιδίου Δικαστηρίου, από όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα που οι διάδικοι νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν, μερικά από τα οποία μνημονεύονται στη συνέχεια της παρούσας, χωρίς ωστόσο κανένα να παραλείπεται κατά την ουσιαστική εκτίμηση της διαφοράς, τα οποία λαμβάνονται υπόψη είτε ως άμεση απόδειξη είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, καθώς και από τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, που λαμβάνονται αυτεπαγγέλτως, χωρίς απόδειξη, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η μητέρα της ανακόπτουσας, η οποία έχει ήδη αποβιώσει και η ανώνυμη τραπεζική εταιρεία «

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» είχαν καταρτίσει στην Αθήνα τη με αριθ. σύμβαση στεγαστικού δανείου μετά της με ίδια ημεροχρονολογία πρόσθετης πράξης, δυνάμει της οποίας η δεύτερη χορήγησε στην πρώτη στεγαστικό δάνειο συνολικού ποσού 150.000 ευρώ για την επισκευή ακινήτου, κατά τους ειδικότερα εκτιθεμένους σ' αυτές όρους, υπέρ της οποίας εγγυήθηκε ο ανακόπτων (για τον οποίο δηλώθηκε παραίτηση από το δικόγραφο), υπογράφοντας την ως άνω σύμβαση ως αυτοφειλέτης. Εν συνεχεία, η ανώνυμη τραπεζική εταιρεία «

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» μεταβίβασε επιχειρηματικές απαιτήσεις από δάνεια και πιστώσεις στην αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού με την επωνυμία «

DESIGNATED ACTIVITY COMPANY» (NTEZIFKNEITINT AKTIVITY KOMPANY), μεταξύ των οποίων και η επίδικη απαίτηση δυνάμει της από 30-4-2020 σύμβασης μεταβίβασης επιχειρηματικών απαιτήσεων, η οποία καταχωρίστηκε με αριθ. πρωτοκ. 161/30-4-2020 στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 Ν. 2844/2000 του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών στον τόμο 11 και με α.α. 109. Η προαναφερθείσα αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού ανέθεσε τη διαχείριση των μεταβιβαζόμενων τιτλοποιημένων απαιτήσεων στην καθ' ης η ανακοπή δυνάμει της από 18-6-2021

σύμβαση διαχείρισης επιχειρηματικών απαιτήσεων σύμφωνα με το άρθρο 10 παρ. 14 και 16 Ν. 3156/2003, η οποία καταχωρίστηκε με αριθ. πρωτοκ. 208/22-6-2021 στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 Ν. 2844/2000 του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών στον τόμο 12 και με α.α. 198. Ωστόσο, ένεκα της μη τήρησης της ανακόπτουσας, ως νόμιμη κληρονόμος της θανούσας δανειολήπτριας μητέρας της, των συμβατικών υποχρεώσεών της για την εμπρόθεσμη και προσήκουσα εξόφληση των δανειακών υποχρεώσεών της, ως οφειλέτρια, η καθ' ης η ανακοπή ως διαχειρίστρια εταιρεία των τιτλοποιούμενων απαιτήσεων της ως άνω αλλοδαπής εταιρείας ειδικού σκοπού προέβη την 8^η-10-2021 στην καταγγελία της επίδικης δανειακής σύμβασης μετά της πρόσθετης πράξης της (τότε κοινοποιήθηκε στην ανακόπτουσα η από 6-10-2021 καταγγελία της). Εν συνεχεία, η καθ' ης η ανακοπή αιτήθηκε και πέτυχε την έκδοση της υπ' αριθ. 2373/2022 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών και δυνάμει του υπ' αριθ. 2371/2022 πρώτου (α') εκτελεστού απογράφου του ως άνω εκτελεστού τίτλου και της κάτωθι αυτού από 8-2-2024 επιταγής προς πληρωμή, διέταξε την ανακόπτουσα μαζί με τον ανακόπτοντα (για τον οποίο δηλώθηκε παραίτηση από το δικόγραφο) να της καταβάλουν αλληλέγγυα και εις ολόκληρον, έκαστος εξ αυτών α] το ποσό των 181.290,79 ευρώ για επιδικασθέν κεφάλαιο, β] για νόμιμους τόκους υπερημερίας από 9-10-2021 μέχρι και σήμερα το ποσό των 3.8615,15 ευρώ, γ] το ποσό των 5.545 ευρώ ως δικαστική δαπάνη, δ] το ποσό των 50,00 ευρώ για έξοδα, ήτοι για τη σύνταξη της παρούσας επιταγής, τη συμβουλή και την επίδοση του αντιγράφου μετά της παρούσης επιταγής, άπαντα δε τα κονδύλια πλην του κονδυλίου των τόκων της κύριας απαίτησης, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της επιταγής και μέχρι της ολοσχερούς εξόφλησης. Περαιτέρω, από τα παραδείγματα που αναφέρονται στην επίδικη πρόσθετη πράξη της κύριας σύμβασης στεγαστικού δανείου στον οποίο προβλέπονται οι συνέπειες της πρόωρης καταβολής προκύπτει ότι ο υπολογισμός του επιτοκίου θα γινόταν με βάση το έτος 360 ημερών (βλ. τον παρονομαστή των παρατιθέμενων κλασμάτων), γεγονός το οποίο δεν αμφισβητείται από την καθ' ης η ανακοπή. Εκ των ανωτέρω λοιπόν προκύπτει ότι κατά τον χρόνο σύναψης της ανωτέρω σύμβασης μετά της πρόσθετης πράξης αυτής (2006) ήταν σε ισχύ η Οδηγία 98/7/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 16-2-1998 «σχετικά με την τροποποίηση της οδηγίας 87/102/ΕΟΚ για την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών που διέπουν την καταναλωτική πίστη», με την οποία ορίστηκε ότι το έτος θεωρείται ότι έχει 365 ημέρες και όχι 360 ημέρες, η οποία

ενσωματώθηκε στην εθνική νομοθεσία με την Υπουργική Απόφαση Ζ1-798/25-6-2008 (Φ.Ε.Κ. Β' 1353/11-7-2008) με την οποία, απαγορεύτηκε ειδικότερα, σε συμβάσεις στεγαστικού δανείου ο όρος που προβλέπει υπολογισμό των τόκων με βάση έτος 360 ημερών αντί του ημερολογιακού έτους (365 ημερών). Ως εκ τούτου, η διάταξη του άρθρου 3 παρ. 1 Ν. 2842/2000 «περί αντικατάστασης της δραχμής με το ευρώ» στην οποία ορίζεται ότι οποιαδήποτε στο διατραπεζικό επιτόκιο δανεισμού Αθηνών (Athibor) που προβλέπεται σε υφιστάμενες νομικές πράξεις, κατά την έννοια του άρθρου 1 του Κανονισμού 1103/97, αντικαθίσταται αυτοδικαίως από αναφορά στο επιτόκιο Euribor, στο οποίο λαμβάνονται υπόψη, ως βάση υπολογισμού των τόκων, οι πραγματικές ημέρες και το έτος των 360 ημερών, προσαρμοζόμενο κατά τον λόγο 365 προς 360, βάσει του οποίου (του Ν. 2842/2000) περιλήφθηκε ο προσβληθείς όρος στη συναφθείσα σύμβαση, πρέπει να ερμηνευθεί υπό το φως της ανωτέρω Οδηγίας και να υπολογιστούν οι τόκοι, στην συγκεκριμένη περίπτωση, με έτος 365 ημερών. Επομένως, ο περιληφθείς στην ανωτέρω σύμβαση όρος περί υπολογισμού των τόκων με βάση έτος 360 ημερών είναι καταχρηστικός καθόσον προσκρούει στην αρχή της διαφάνειας που επιτάσσει οι όροι να είναι διατυπωμένοι κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή, ώστε ο απρόσεκτος μεν ως προς την ενημέρωσή του, αλλά διαθέτοντας τη μέση αντίληψη κατά το σχηματισμό της δικαιοπρακτικής του απόφασης καταναλωτής να γνωρίζει τις συμβατικές δεσμεύσεις που αναλαμβάνει ιδίως όσον αφορά τη σχέση παροχής και αντιπαροχής. Ειδικότερα, με το να υπολογίζεται το επιτόκιο σε έτος 360 ημερών ο καταναλωτής, ο οποίος έχει την δικαιολογημένη προσδοκία ότι το έτος στο οποίο αναφέρεται η περίοδος εκτοκισμού θα είναι το ημερολογιακό έτος 365 ημερών, δεν πληροφορείται το πραγματικό ετήσιο επιτόκιο, όπως αυτό θα έπρεπε να προσδιορίζεται σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 243 παρ. 3 ΑΚ. Η δανείστρια τράπεζα διασπά με τον εν λόγω όρο, εντελώς τεχνητά και κατ' απόκλιση των δικαιολογημένων προσδοκιών του καταναλωτή, το χρονικό διάστημα (το έτος), στο οποίο όφειλε να αναφέρεται το επιτόκιο, δημιουργώντας έτσι μία πρόσθετη επιβάρυνση του καταναλωτή – δανειολήπτη, ο οποίος πλέον – όταν το επιτόκιο μιας ημέρας προσδιορίζεται με βάση έτος 360 ημερών, επιβαρύνεται κάθε ημέρα με κατά 1,3889% περισσότερο, τόκους, καθώς το επιτόκιο υποδιαιρείται για τον προσδιορισμό του τόκου προς 360 ημέρες χωρίς αυτή, η επιπλέον επιβάρυνση να μπορεί να δικαιολογηθεί με την επίκληση κάποιου σύνθετου χαρακτήρα της παρεχόμενης υπηρεσίας ή από κάποιους εύλογους για τον καταναλωτή λόγους ή από κάποιο δικαιολογημένο ενδιαφέρον της Τράπεζας,

ιδίως στη σύγχρονη εποχή που τα ηλεκτρονικά μέσα προσφέρουν χωρίς καμία πρόσθετη δυσχέρεια, τον επακριβή υπολογισμό των τόκων με έτος 365 ημερών, όπως αναφέρθηκε στη μείζονα σκέψη. Το γεγονός δε, ότι με την Οδηγία 2008/48/EK του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου και του Συμβουλίου της 23-4-2008 «για τις συμβάσεις καταναλωτικής πίστης και την κατάργηση της οδηγίας 87/102/EOK του Συμβουλίου», η οποία ενσωματώθηκε στην εθνική νομοθεσία με την ΚΥΑ Ζ1-699/23-6-2010 των Υπουργών Οικονομικών – Οικονομίας, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας – Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (η οποία καθιερώνει διάρκεια έτους 365 ημερών, η οποία, όμως, εφαρμόζεται στην καταναλωτική πίστη με την στενή έννοια (ΑΠ 1395/2021, ΑΠ 1138/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), καταργήθηκε η προαναφερόμενη Οδηγία 87/102/EOK, και ως εκ τούτου δεν τυγχάνει πλέον εφαρμογής η ανωτέρω υπουργική απόφαση (Ζ1-798/25-6-2008 (ΦΕΚ Β 1353/11-7-2008), η οποία την ενσωμάτωσε στην εθνική νομοθεσία, δεν καθιστά, έστω και αν η συναφθείσα σύμβαση υπάγεται στις περιπτώσεις εκείνες για τις οποίες δεν εφαρμόζεται η ΚΥΑ Ζ1-699/23-6-2010 (άρθρο 2 περ α, β, γ της ΚΥΑ), τον σχετικό όρο (δηλαδή τον όρο υπολογισμού των τόκων με βάση έτος 360 ημερών), νόμιμο καθόσον δεν επακολούθησε μεταγενέστερη συμφωνία των δανειοληπτών δοθέντος ότι η καταχρηστικότητα ενός ΓΟΣ επί ατομικών διαφορών, κρίνεται σύμφωνα με το δίκαιο που ίσχυε κατά το χρόνο που, κατά την διάρκεια της σύμβασης ανακύπτει το πρόβλημα που οδηγεί στην επίκληση αυτού σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην υπό στοιχείο ΙΙ μείζονα σκέψη, ήτοι από της σύναψης της σύμβασης και εντεύθεν αφού έκτοτε υπολογίζονταν οι οφειλόμενοι τόκοι με βάση έτος 360 ημερών. Συνεπώς, η παράνομη και καταχρηστική αυτή χρήση ημερολογιακού έτους 360 ημερών κατ' εφαρμογή του άκυρου αυτού Γ.Ο.Σ της επίμαχης σύμβασης, επέδρασε στην διαμόρφωση του τελικώς οφειλόμενου ποσού και συνεπώς η επίδικη απαίτηση δεν είναι εκκαθαρισμένη, λόγω της ενσωμάτωσης σε αυτήν των ως άνω παρανόμως υπολογιζόμενων επιπλέον τόκων, καθώς και των ποσών που προέκυπταν από τον ανατοκισμό τους κάθε εξάμηνο βάσει της ως άνω περιγραφείσας παράνομης και αθέμιτης πρακτικής από την πρώτη καθ' ης. Δεδομένων δε, των παραπάνω αυτών παραδοχών, δεν υπάρχει μερική ακυρότητα στην προκειμένη περίπτωση της διαταγής πληρωμής που αφορά μόνο στους υπολογισθέντες τόκους με βάση το έτος των 360 ημερών, αλλά πλήττεται συνολικά το κύρος αυτής, αφού δεν είναι εφικτός, με βάση τα αποδεικτικά έγγραφα δυνάμει των οποίων εκδόθηκε, ο διαχωρισμός των ποσών αυτών, όπως αναφέρθηκε,

παραπάνω, ούτε καν με βάση απλούς μαθηματικούς υπολογισμούς, ώστε να προκύπτει από αυτά το ακριβές ποσό της απαίτησης. Και τούτο διότι δεν δύναται η ανακόπτουσα να προβεί κατά τρόπο αναλυτικό στους ακριβείς υπολογισμούς προς διακρίβωση του τρόπου που η ανωτέρω χρήση ημερολογιακού έτους 360 ημερών, επενέργησε στο πληττόμενο με την ανακοπή συνολικό ύψος αμφισβητούμενης οφειλής, καθόσον λόγω του πλήθους των κονδυλίων και του πολύπλοκου των αριθμητικών και λογιστικών πράξεων, απαιτούνται ειδικές γνώσεις της οικονομικής (λογιστικής επιστήμης). Ήτοι, στην προκειμένη περίπτωση επηρεάζεται η έγγραφη απόδειξη του συνόλου της απαίτησης, αφού στους προσκομιζόμενους λογαριασμούς δεν είναι δυνατός ο διαχωρισμός των επιμέρους παρανόμως υπολογισθέντων ποσών, ώστε να καθίσταται δυνατός εκ μέρους της ανακόπτουσας αλλά και εκ μέρους του παρόντος Δικαστηρίου, ο υπολογισμός της παράνομης επιβάρυνσης της και μερική ως προς το ποσό ακύρωση της ως άνω διαταγής πληρωμής, χωρίς, συγχρόνως, να δύναται να διαταχθεί η διενέργεια λογιστικής πραγματογνωμοσύνης, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην προηγηθείσα υπό στοιχείο III μείζονα σκέψη της παρούσας (ΑΠ 368/2019, ΕφΠειρ 611/2022 αδημ., ΕφΠατρ 242/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 64/2021 ΤΝΠ Νομοτέλεια). Κατόπιν αυτού δεν δύναται να αποδειχθεί εν γένει η ακριβής ποσότητα της απαίτησης, αλλά, αντιθέτως υπάρχει αμφιβολία για το ύψος αυτής, καθισταμένης της απαίτησης μη εκκαθαρισμένης στο σύνολο της (ΕφΠειρ 511/2014, ΕφΛαμ 124/2007 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Με βάση τα παραπάνω ο προαναφερόμενος όρος της πρόσθετης πράξης της επίδικης σύμβασης στεγαστικού δανείου είναι κατά την κρίση του Δικαστηρίου άκυρος ως καταχρηστικός καθώς αντίκειται στις ανωτέρω αναφερόμενες διατάξεις (243 παρ. 3, 281 ΑΚ, 2 παρ. 6 και 7 Ν. 2251/1994). Συνεπεία τούτου ο υπό εξέταση λόγος πρέπει να γίνει δεκτός και ως κατ' ουσία βάσιμος, δεδομένου ότι η ακυρότητα της ως άνω διαταγής πληρωμής συμπαράσχει σε ακυρότητα και την προσβαλλόμενη επιταγή προς πληρωμή.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, γενόμενων δεκτών των ανωτέρω λόγων ανακοπής, πρέπει η υπό κρίση ανακοπή και οι υπό κρίση πρόσθετοι λόγοι να γίνουν δεκτοί και ως βάσιμοι κατ' ουσίαν, παρελκόμενης της εξέτασης των λοιπών λόγων της ανακοπής και των πρόσθετων λόγων αυτής, των οποίων δεν θα ερευνηθεί η νομική και ουσιαστική βασιμότητα, αφού κατατείνουν στο αυτό αποτέλεσμα, ήτοι στην ακύρωση των προσβαλλόμενων πράξεων αναγκαστικής εκτέλεσης και να ακυρωθούν α) η από 8-2-2024 επιταγή προς πληρωμή κάτω από το αντίγραφο του α' απογράφου

εκτελεστού της υπ' αριθ. 2373/2022 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών και β) η υπ' αριθ. 1336/29-2-2024 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας της Δικαστικής Επιμελήτριας της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών, Χρυσούλας Κολιού. Τέλος, πρέπει η καθ' ης η ανακοπή, να καταδικασθεί, λόγω της ήττας της (άρθρα 176, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της ανακόπτουσας, κατά παραδοχή του οικείου αιτήματος της, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΚΑΤΑΡΓΕΙ τη δίκη ως προς το δεύτερο ανακόπτοντα και την **ΘΕΩΡΕΙ** ως μη ασκηθείσα.

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ αντιμωλία των λοιπών διαδίκων α] την από 15-4-2024 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 47150/2662/2024 ανακοπή, που επαναφέρθηκε νόμιμα με την από 4-6-2024 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 71324/4238/2024 κλήση και β] τους από 1-7-2024 και αριθμό έκθεσης κατάθεσης 81776/4915/2024 πρόσθετους λόγους ανακοπής.

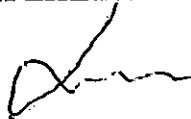
ΔΕΧΕΤΑΙ την ανακοπή και τους πρόσθετους λόγους.

ΑΚΥΡΩΝΕΙ τις α) από 8-2-2024 επιταγή προς πληρωμή κάτω από το αντίγραφο του α' απογράφου εκτελεστού της υπ' αριθ. 2373/2022 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών και β) με αριθ. 1336/29-2-2024 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας της Δικαστικής Επιμελήτριας της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών, Χρυσούλας Κολιού.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την καθ' ης η ανακοπή στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της ανακόπτουσας, τα οποία ορίζει στο ποσό των τετρακοσίων (400) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του, την 21^η 8-2024, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΣΕ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΗΣ ΣΥΝΘΕΣΗΣ

Ο ΟΠΟΙΟΣ ΑΠΟΥΣΗΕΙ ΑΝΤΙΒ. ΑΔΕΙΑΣ

Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΥΠΕΥΘΥΝΗ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

..... ΜΕΛΕΤΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ